

ЗАХТЕВ

ЗА ДАВАЊЕ САГЛАСНОСТИ НА ИЗВЕШТАЈ О УРАЂЕНОЈ ДОКТОРСКОЈ ДИСЕРТАЦИЈИ

Шифра за идентификацију дисертације _____

Шифра УДК (бројчано) UDK 81'36, 81'37

Веб адреса на којој се налази извештај Комисије о научној заснованости теме:

СТРУЧНОМ ВЕЋУ УНИВЕРЗИТЕТА У КРАГУЈЕВЦУ

Молим да у складу са чл. _____ Закона о високом образовању и чл. _____ Статута Универзитета дате сагласност на извештај комисије о урађеној докторској дисертацији:

Назив дисертације: *Синтакса и семантика одређеног и неодређеног придевског вида у српском језику*

Научна област УДК (текст): UDK 81'36 (граматика – синтакса, морфологија, врсте речи) и 81'37 (семантика)

Ментор и састав комисије за оцену дисертације: 1) **др Бобан Арсенијевић**, ванредни професор Филозофског факултета Универзитета у Нишу, ужа научна област: Српски језик (ментор), 2) **др Милош Ковачевић**, редовни професор Филолошко-уметничког факултета Универзитета у Крагујевцу, уже научне области: Савремени српски језик и Теоријске лингвистичке дисциплине и 3) **др Веран Станојевић**, ванредни професор Филолошког факултета Универзитета у Београду, ужа научна област: Романистика.

Главни допринос дисертације (текст до 100 речи): Емпиријски, дисертација доноси значајан број структурних образаца употребе придевског вида који су у литератури непознати или занемарени, показујући да је њихово присуство значајно и изнад нивоа грешке или одступања, као и да препознати структурни обрасци носе и одговарајуће семантичке и прагматичке ефекте. Важан аспект теоријског доприноса рада је у понуђеним објашњењима ових образаца применом и тестирањем формалних синтаксичких и семантичких модела на материји српског језика. Овим се методолошки инвентар у проучавању придевског вида у српском језику обогаћује формалним приступима, док се у исто време обогаћује учешће емпиријског материјала из српског језика у корпусу који је предмет бављења формалних приступа језику.

ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

Презиме и име кандидата: Станковић Бранимир

Назив завршеног факултета: Филозофски факултет Универзитета у Нишу

Одсек, група, смер: Департман за српски језик и књижевност

Година дипломирања: 2007. година

Назив магистарског рада, односно докторског студијског програма: Наука о језику

Научно подручје: Филолошке науке

Година одбране: 2015. година

Факултет и место: Филолошко-уметнички факултет у Нишу

Број публикованих радова: (навести рад који се тражи из члана 9. овог правилника):

23 (двадесет три)

1. Stanković, Branimir, „Arguments for a DP Analysis of Serbo-Croatian Nominal Expressions“, in: (eds.) Veselovská Ludmila and Markéta Janebová, „Nominal Structures: All in Complex DPs“, Olomouc Modern Language Monographs Vol. 2, Palacký University, Olomouc, Czech Republic, 2014, 29-48. (ISBN 978-80-244-4088-0) (M14)

2. Stanković, Branimir, „A Third Type of Adjective Modification? Evidence for DP in Serbo-Croatian“, in: (eds.) Ludmila Veselovská and Markéta Janebová. „Complex Visibles Out There: Language Use and Linguistic Structure“. Olomouc: Palacký University, 2014, 417-439 (ISBN 978-80-244-4384-3) (M33)
3. Арсенијевић, Бобан и Бранимир Станковић, „Неодређени придевски вид у одређеним окружењима“, Зборник радова са конгреса Српски језик, књижевност, уметност, Књига 1, Српски језик у употреби“, Крагујевац: ФИЛУМ, 2009, 241-252 (ISBN 978-86-85991-13-4 (ФФ)) (M33).
4. Станковић, Бранимир, „Члан у македонском језику и категорија придевског вида у српском језику“, Годишњак за српски језик и књижевност Филозофског факултета у Нишу, година XXIII, бр. 10, Филозофски факултет, Ниш, 2010, 487-496 (ISSN 1451-5415) (M52)
5. Станковић, Бранимир, „Хијерархија маркираности придевских категорија у српском језику“, Годишњак за српски језик и књижевност Филозофског факултета у Нишу, година XXVI, бр. 13, Филозофски факултет, Ниш, 2013, 497-513 (ISSN 2334-6922) (M52)
6. Станковић, Бранимир, „Метод ERP (евоцираног потенцијала) у неуролингвистици“, „Наслеђе“, год. VII, бр. 15/2, ФИЛУМ, Крагујевац, 2010, стр. 21-30 (ISSN 1820-1768) (UDK 81:612.821) (M51)

Назив и седиште организације у којој је кандидат запослен: Филозофски факултет
Универзитета у Нишу
Радно место: асистент на Департману за српски језик

**ПОТВРЂУЈЕМО ДА КАНДИДАТ ИСПУЊАВА УСЛОВЕ УТВРЂЕНЕ ЧЛ. _____
ЗАКОНА О ВИСОКОМ ОБРАЗОВАЊУ И ЧЛ. _____ СТАТУТА УНИВЕРЗИТЕТА
У КРАГУЈЕВЦУ**

У прилогу вам достављамо: - Извештај комисије о оцени урађене докторске дисертације;
- Одлуку научно-наставног већа факултета о прихватању
извештаја комисије о урађеној докторској дисертацији

(место и датум)

ДЕКАН

ФАКУЛТЕТ

ФАКУЛТЕТ - КРАГУЈЕВАЦ			
ПРИМЉЕНО: 08. 04. 2015.			
Орг. јед.	Број	Прилог	Вредност
01	621/2		

НАСТАВНО-НАУЧНОМ ВЕЋУ ОДСЕКА ЗА ФИЛОЛОГИЈУ ФИЛОЛОШКО-УМЕТНИЧКОГ ФАКУЛТЕТА УНИВЕРЗИТЕТА У КРАГУЈЕВЦУ

Наставно-научно веће Одсека за филологију Филолошко-уметничког факултета Универзитета у Крагујевцу, на седници одржаној 24. 12. 2014. предложило је, а Стручно веће за друштвено-хуманистичке науке Универзитета у Крагујевцу именovalo комисију за оцену и одбрану докторске дисертације под насловом *Синтакса и семантика одређеног и неодређеног придевског вида у српском језику* кандидата Бранимира Станковића, у саставу: 1) др Бобан Арсенијевић, ванредни професор Филозофског факултета Универзитета у Нишу, ужа научна област: *Српски језик* (у својству **ментора**), 2) др Милош Ковачевић, редовни професор Филолошко-уметничког факултета Универзитета у Крагујевцу, уже научне области: *Савремени српски језик и Теоријске лингвистичке дисциплине* и 3) др Веран Станојевић, ванредни професор Филолошког факултета Универзитета у Београду, ужа научна област: *Романистика*. Уз захвалност за указано поверење, комисија подноси следећи

ИЗВЕШТАЈ

1. Приказ садржаја докторске дисертације

Докторска дисертација носи наслов *Синтакса и семантика одређеног и неодређеног придевског вида у српском језику*, и написана је на 390 страна куцаног текста у стандардном формату који подразумева стране величине А4, маргине од по два и по центиметра, проред од једног и по реда, и фонт величине дванаест пиксела. Формалне захтеве које је прописао Универзитет у Крагујевцу испуњавају и почетне три целине: насловна и идентификациона страна и *Садржај*. Сам текст дисертације организован је у следећих шест поглавља.

Поглавље *Увод. Предмет дисертације* је посвећено основним карактеристикама категорије придевског вида у српском језику, у контексту других језика са блиским категоријама, попут руског, литванског или исландског, као и у контексту превладавајућег става у домаћој литератури о слабљењу и губљењу ове категорије српског језика. Успоставља се запажање да у лингвистичкој литератури овакав став доминира већ дуже од века, а да се за то време статус категорије придевског вида није значајно променио. Проблематизовање овог става најављује детаљну анализу места категорије придевског вида у синтакси и семантици српског језика, и потрагу за објашњењем стабилног понашања ове категорије у ослабљеној позицији у систему током дужег временског периода као главних циљева дисертације – уз пажљив опис емпиријске ситуације и релевантних генерализација као базу таквог подухвата. На овом плану се успоставља и средишња хипотеза дисертације: да опозиција између одређеног и неодређеног придевског вида у српском језику није на граници нестајања, како се тврди у литератури, већ да је променила место у хијерархији маркираности, чиме је умјанен степен њене видљивости, али њено место у систему није доведено у питање.

У овом поглављу се постављају и методолошке основе рада. Емпиријски аспекти дисертације заснивају се на дескриптивном и корпусном методу. Корпусни метод се ослања на широк и репрезентативан корпусни захват, који превасходно укључује књижевноуметнички и научни регистар српског језика, али и дијахронијски пресек реформисаног српског језика, од Вуковог доба до данас. На теоријском плану, рад се ослања на формалне приступе синтакси и семантици, међу којима пре свега на

картографски генеративни синтаксички метод моделовања, те на монтеговијанску формалну семантику када је реч о моделовању значења. Са методолошког аспекта, рад карактерише посвећеност емпиријском и методолошки универзалном, односно употреба метода моделовања као средства за логички експлицитно и конзистентно исказивање аналитичких увида, а не као циља истраживања. Циљ је читавим током дисертације јасно одеређен у домену бољег разумевања емпиријских података о природи категорије придевског вида у српском језику.

Друго поглавље носи наслов *Досадашња проучавања одређеног и неодређеног придевског вида у српском језику*, и као што му наслов говори, у њему је дат детаљан приказ, и дискусија, досадашње литературе посвећене проблему придевског вида. Представљање креће од најранијих граматика реформисаног стандардног српског језика: од Вука и Маретића, преко Белића и Стевановића, до радова писаних у последњих педесетак година. Посебно место у овом прегледу заузима дисертација Егона Фекетеа која је такође за основни предмет истраживања имала статус придевског вида у граматички српског језика.

Поред истраживања проведених у оквиру традиционалног и функционалног приступа језику, ово поглавље даје и преглед литературе у формалном кључу чији је предмет проучавања категорија придевског вида. Представљени су радови, између осталих, Неада Лека, Данијеле Тренкић, Љиљане Проговац, Ларисе Златић, Жељка Бошковића, Надире Аљовић, Милоја Деспића, Франца Марушича и Рока Жауцера.

Осим што поставља основ за успостављање модела придевског вида у српском језику, што је један од централних циљева дисертације, ово поглавље још и употпуњује емпиријску слику, и као целина представља опсежан и детаљан преглед стања у проучавању придевског вида, као добро полазиште за сваког будућег истраживача у овој области.

Треће поглавље, *Теоријски оквир и теоријске импликације*, уводи основне поставке картографске синтаксе и аспекте њене примее на проблем придевског вида. Уједно, у овом поглављу се представљају важна теоријска питања у чијим доменима анализа придевског вида која ће уследити имплицира одређене закључке и одговоре. У области синтаксе, ради се о питању статуса језика без члана када су у питању синтаксички аспекти категорије одређености, специфичности, јединствености и других особина референције, о питању улоге информацијске структуре и реченичне перспективе у исказивању особина референцијалности у српском језику, те о питању хијерархије маркираности морфосинтаксичких категорија у српском језику. Кандидат износи сопствене ставове по разматраним питањима и даје оквир за синтаксички модел који азвија у каснијим поглављима.

У четвртном поглављу, насловљеном *Семантика придевског вида у српском језику*, наставља се са дискусијом теоријског оквира, сада у домену семантике. Разматрају се семантичке категорије врсте и ад хок врсте, и њиховог односа према особинама референције, као и према интерпретацији придева; представља се појава рестриктивног и нерестриктивног читања модификације, појава временски ограниченог и временски неограниченог важења модификације, појава секундарне предикације, појава интерсективних и субсективних интерпретација, те појава директне и индиректне модификације и њихових семантичких импликација. Однос сваке од наведених појава, укључујући особине референције одређеност, (епистемичку и партитивну) специфичност и јединственост, према придевском виду у српском језику предмет је детаљне дискусије, уз јединствени закључак да се значење придевског вида не може свести ни на једну од набројаних појава, односно да бар једна вредност придевског вида може бити употребљена у свим значењима које било која од разматраних категорија укључује. У исто време, за већину од анализираних категорија могу се

спецификовати правилности у смислу да се један од облика придевског вида увек јавља са ограниченим бројем интерпретација по одговарајућој димензији поделе, односно да је доступност извесних интерпретација за један од двају облика стриктно ограничена семантичким критеријумима.

Важнији, други део четвртог поглавља односи се на предлог семантичке анализе придевског вида, где се као најзначајније семантичке категорије за придевски вид препознају рестриктивност и директна модификација, када је реч о одређеном виду, односно нерестриктивност и индиректна модификација када је у питању неодређени вид. Показује се да је неодређени вид ограничен на нерестриктивну употребу, док је одређени двозначан, и рестриктиван и нерестриктиван. Дају се аргументи за тврдњу да су наизглед рестриктивне употребе неодређеног вида заправо дистрибутивне, односно да је неодређени вид увек или реализован у контексту који не укључује детерминаторску реч, или је везивањем од стране неког вишег оператора изолован од директног учествовања у одређивању рестрикције детерминаторске речи. Синтаксичка анализа придевског вида у великој мери је имплицирана управо овом семантичком анализом.

Пето поглавље, *Синтакса придевског вида у српском језику*, доноси синтаксички модел српског именичког израза, и одређење придевског вида особинама тог модела. У терминима картографске генеративне синтаксе, модел се састоји од домена врсте, или класе, и домена индивидуе. Оба домена пројектују комплетну именичку функционалну секвенцу, укључујући и пројекцију особина референцијалности (DP). Дужи облик придева последица је специфичне конгруенције између пројекције особина референцијалности и самог придева, у ситуацијама када се придев нађе у синтаксичком домену ове пројекције. Рестриктивни придеви су неопходно у њеном домену, па стога рестриктивни придеви морају имати дужи облик. Нерестриктивно употребљени придеви могу се такође наћи у опстеги пројекције DP, и тада и они добијају дужи облик, традиционално означен као одређени вид. Овај механизам важи било да се придев нађе у опсеги пројекције DP у домену врсте, било да је у домену индивидуе. Само у случају да придев избегне синтаксички домен пројекције DP могуће је да се реализује без одговарајуће конгруенције, односно у облику традиционално означеном као неодређени вид. Ово се догађа када је придев везан од стране оператора са позицијом изнад пројекције DP (приликом остваривања дистрибутивне интерпретације, долажења у опсег аспектуалне компоненте значења глагола) или уколико је придев део парентетичког, уметнутог, израза.

Шесто поглавље доноси закључак дисертације. Овде уз сажетак дисертације и склапање закључака зазличитих поглавља у јединствену слику, налазимо и одговоре на теоријска питања везана за тему истраживања, она постављена у уводном поглављу, као и она изнесена у трећем поглављу, које се бави теоријским оквиром рада. Наводи се да је хипотеза рада о стабилности категорије придевског вида потврђена емпиријским увидом, и објашњена теоријским моделом, као и да понуђена анализа имплицира да је у погледу инвентара синтаксичких категорија у домену именичког израза српски језик једнако рашчлањен као и језици са чланом, а да су разлике везане пре свега за склоност српског језика да конгруенцијом и флексијом маркира синтаксичке односе, у односу на склоност језика са чланом да семантички садржај особине референције изразе независном функционалном речју или афиксом.

2. Оцена о испуњености задатака и циљева одређених приликом пријаве теме

У пријави теме докторске дисертације, кандидат је за циљ истраживања одредио развој контекстуално сензитивног модела који ће описати и објаснити све ефекте у референцији именичког израза који се могу повезати са избором и употребом одговарајуће вредности придевског вида, као и синтаксичке законитости у употреби ових форми.

Поднесена докторска дисертација је у потпуности испунила овај циљ, као и друге циљеве – што оне уже, који се јављају као услови испуњења овог општијег, што оне постраничне, тамо где нам боље разумевање придевског вида омогућује и бољи увид у друге појаве, попут особина референцијалности и њиховог маркирања у српском језику, или попут временски ограничених и неограничених модификатора и предиката.

Обимом, дисертација донекле и превазилази стандардне оквире докторске дисертације. Природа проучаване материје, те корпусно заснивање методолошког приступа емпиријском материјалу оправдавају овакав обим. У погледу емпиријског захвата, кандидат је обухватио све употребе двеју вредности придевског вида, без посезања за издвајањем изузетака или остављањем појединих образаца за будућа истраживања. То је значило и суочавање са свим комплексним проблемима формулисања модела који је у стању да обухвати тоталитет образаца идентификованих у широком емпиријском узорку. И са овим проблемом, кандидат се је успешно опхрвао, тако да и на плану **квалитета** дисертација доноси моделе који издржавају и врло широко и дубоко емпиријску проверу.

3. Научни резултати докторске дисертације и допринос научној области

Научни резултати докторске дисертације могу се сагледати у три равни: емпиријској, теоријској, и примењеној. **Емпиријски**, истраживање доноси значајан број структурних образаца који су у досадашњој литератури или непознати или занемарени, показујући да је њихово присуство значајно и изнад нивоа грешке или одступања, као и да препознати структурни обрасци носе и одговарајуће семантичке и прагматичке ефекте – што учвршћује став да су у питању легитимни деривати граматике српског језика. Значајан емпиријски допринос је и у показивању да маркирање придевског вида нију у значајнијем опадању у последњих двестотинак година, односно да се исти примери еквиваленције међу минималним паровима са две различите вредности придевског вида проналазе од Вука до данас. Овим истраживање у основи дисертације руши мит о дијахронијском слабљењу маркирања придевског вида, и поставља теоријско питање зашто једна тако слабо маркирана категорија опстаје у језику, као и зашто једна тако перзистентна категорија има тако слаб степен маркирања у језику.

Теоријски допринос рада првенствено се састоји у понуђеним објашњењима за два наведена питања произашла из емпиријске равни. Одговори су понуђени у склопу теорије о горњој граници маркираности (за ниску маркираност категорије придевског вида), те у склопу теорије о синтаксичкој природи српског језика у погледу поларности између синтетичности и аналитичности (за опстајање категорије упркос ниској маркираности).

Важан аспект **теоријског доприноса** рада је и у примени и тестирању формалних синтаксичких и семантичких модела на материји српског језика. Овим се методолошки инвентар у проучавању придевског вида у српском језику, поготову кад је у питању литература писана српским језиком, обogaћује формалним приступима, док се у исто време обogaћује учешће емпиријског материјала из српског језика у корпусу којји је

предмет бављења формалних приступа језику. Применом формалних модела, омогућено је директније емпиријско тестирање теорија структурне организације и значења у домену придевске модификације, као и развијање кохерентних и прецизних теоријских модела, са редукованим ризиком од циркуларности или недефинисаности.

У конкретнијим терминима, дисертација је значајно допринела не само разумевању придевског вида, као специфичне појаве у типолошкој лингвистичкој перспективи, већ и понудила додатне аргументе у разрешавању других **теоријских питања**. На пример, последњих десетак година веома је **актуелно питање** постојања синтаксичке пројекције за особине референције (DP) у језицима без члана. Дисертација која је предмет извештаја нуди неколико јаких аргумената да је постулирање такве пројекције једнако мотивисано у језицима без члана као и у онима са чланом, односно да њено постулирање омогућује формулисање једноставније теорије, и уједно теорије са ширим доменом емпиријског покривања. Слично томе, дисертација нуди додатне аргументе приступима анализи именичких израза код којих генерисање именичког израза започиње од нивоа врсте (класе), на коме се генеришу изрази генеричке семантике, да би уз помоћ партитивног односа наставило генерисање израза са индивидуалном референцијом.

На плану **примене**, дисертација нуди синтаксичке и семантичке моделе именичког израза који се могу употребити у проучавању других аспеката и домена синтаксе и семантике именичких израза. Конкретнија примена могућа је у домену компјутерске лингвистике, где увиди дисертације, и нарочито формални модели које нуди могу да унапреде компјутерске моделе генерисања, семантичког интерпретирања и превођења које укључује српски језик.

4. Оригиналност научног рада у основи докторске дисертације

Иако се проблемом придевског вида у српском језику досад бавио велики број истраживача, чији резултати укључују и једну опсежну докторску дисертацију објављену у виду монографије, докторска дисертација кандидата Бранимира Станковића *Синтакса и семантика одређеног и неодређеног придевског вида у српском језику* представља високо оригинално истраживање у области синтаксе и семантике српског језика. Њена оригиналност пре свега се огледа у оригиналности понуђене анализе. Модел који дисертација развија карактерише врло широк захват, и на плану емпиријске основе, али и на плану теоријских амбиција, у смислу да су моделовани и синтаксичко и семантичко понашање придевског вида. Досадашња литература углавном се бавила или једном или другом страном ове појаве.

Оригиналност дисертације огледа се и у основној хипотези, која је супротна општеприхваћеном ставу међу лингвистима да је придевски вид категорија у нестајању. Станковић у дисертацији показује да је у периоду последњих двесторинак година тешко говорити о осетном опадању, те да се контексти у којима међу два облицима нема контраста били једнако присутни и у време Вука Караџића.

Најзад, и у својој основи, на плану емпиријског материјала, дисертација се ослања на широк корпус који доноси и значајну количину новиих синтаксичких, семантичких и прагматичких образаца употребе придевског вида, међу којима неки (попут употребе придева неодређеног вида са показном заменицом) оповргавају генерализације начињене у ранијој литератури.

5. Презентовање резултата научној јавности

Значајан део резултата истраживања у основи докторске дисертације кандидата Бранимира Станковића, укључујући и многе теме које су директно везане за садржај дисертације али нису у њој нашле места, **већ је презентован научној јавности**, у виду научних публикација и презентација истраживачких радова на научним скуповима. Конкретно, у питању су публиковани радови под редним бројевима 1 до 9, те 11 до 16, као и представљени радови под редним бројевима 1-5, 11-13 и 15-22, наведени у одељку 6.

Сама дисертација ће учинити још један значајан корак у представљању резултата истраживања, поготову у контексту нове регулативе која захтева да докторске дисертације буду директно доступне у репозиторијумима факултета и универзитета. Дисертација, уједно, стоји само мали корак од **објављивања у виду монографије**, те је кандидату препоручено да се након одбране посвети овом циљу.

6. Преглед остварених резултата кандидата у научној области којој припада рад

Кандидат Бранимир Станковић је у досадашњем научном ангажовању објавио 23 научне публикације (прикази, прихваћени радови за издања у припреми и некатегоризовани радови нису укључени), распоређене по већем броју категорија научних публикација, од домаће до међународне периодике, и од зборника радова са конференција до монографија од међународног значаја. Наводимо списак објављених радова:

1. Stanković, Branimir, „Arguments for a DP Analysis of Serbo-Croatian Nominal Expressions“, in: (eds.) Veselovská Ludmila and Markéta Janebová, „Nominal Structures: All in Complex DPs“, Olomouc Modern Language Monographs Vol. 2, Palacký University, Olomouc, Czech Republic, 2014, 29-48 (ISBN 978-80-244-4088-0) (M14)
2. Stanković, Branimir, „A Third Type of Adjective Modification? Evidence for DP in Serbo-Croatian“, in: (eds.) Ludmila Veselovská and Markéta Janebová. „Complex Visibles Out There: Language Use and Linguistic Structure“. Olomouc: Palacký University, 2014, 417-439 (ISBN 978-80-244-4384-3) (M33)
3. Арсенијевић, Бобан и Бранимир Станковић, „Неодређени придевски вид у одређеним окружењима“, „Зборник радова са конгреса Српски језик, књижевност, уметност, Књига 1, Српски језик у употреби“, Крагујевац: ФИЛУМ, 2009, 241-252 (ISBN 978-86-85991-13-4 (ФФ)) (M33).
4. Станковић, Бранимир, „О одређености као категорији именица у српском језику“, Зборник радова са 1. Научног скупа младих филолога, одржаног у Крагујевцу 2009. године, ФИЛУМ, Крагујевац, 2010, стр. 139-147 (ISBN 978-86-85991-16-5) (M63)
5. Станковић, Бранимир, „Члан у македонском језику и категорија придевског вида у српском језику“, Годишњак за српски језик и књижевност Филозофског факултета у Нишу, година XXIII, бр. 10, Филозофски факултет, Ниш, 2010, 487-496 (ISSN 1451-5415) (M52)
6. Станковић, Бранимир, „Хијерархија маркираности придевских категорија у српском језику“, Годишњак за српски језик и књижевност Филозофског факултета у Нишу, година XXVI, бр. 13, Филозофски факултет, Ниш, 2013, 497-513 (ISSN 2334-6922) (M52)

7. Станковић, Бранимир, „Придевски вид у српском језику и позиција придева у номиналној фрази у романским и германским језицима“, Зборник радова са 2. Научног скупа младих филолога, одржаног у Крагујевцу 2010. године, ФИЛУМ, Крагујевац, 2011, 247-258 (ISBN 978-86-85991-30-1) (M63)
8. Станковић, Бранимир, „Одређеност, партитивна специфичност, ад хок класе и придевски вид у српском језику“, Годишњак за српски језик и књижевност Филозофског факултета у Нишу, година XXIV, бр. 11, Филозофски факултет, Ниш, 2011, 185-202 (ISSN 1451-5415) (M52)
9. Станковић, Бранимир, „Интерсективно значење придева *градски* у сленгу српских и бугарских урбаних говора“, Сборник от конференцията „Селото и градът в културата на българи и сърби“, Университетско издателство „Св. св. Кирил и Методиј“, Велико Търново, 2011, 45-54 (ISBN 978-954-524-788-0) (M63)
10. Станковић, Бранимир, „Фонетско-фонолошке карактеристике изговора српског код прве и друге генерације емиграната из Кине“, *Језик, књижевност, промене*, Зборник радова са 4. конференције у организацији Филозофског факултета у Нишу, Филозофски факултет, Ниш, 2011, 430-444 (ISBN 978-86-7379-206-4) (UDK 811.163.41'243 (=951)) (M63)
11. Станковић, Бранимир, „Придевски вид у српском језику – наука, норма и језичка реалност“, Зборник радова са конференције „Наука и савремени универзитет 2“ *Наука и свет 3*, Филозофски факултет у Нишу, Ниш, 2013, 207-218 (ISBN 978-86-7479-298-9) (УДК 811.163.41'367.623, 811.163.81'367.623) (M33)
12. Станковић, Бранимир, „Топикот/фокусот, определителноста, специфичноста и членот во македонскиот јазик“, Зборник од XXXVIII Научна конференција на XLIV Меѓународниот семинар за македонски јазик, литература и култура, јули 2011 година, Охрид, Македонија, Универзитет „Св. Кирил и Методиј“, Скопје, 2012, 77-89 (ISBN 978-9989-43-306-1) (УДК 811.163.3'367.632) (M33)
13. Станковић, Бранимир, „Адноминални и предикативни тип *какав* питања и *који* питања у српском језику“, Годишњак за српски језик и књижевност Филозофског факултета у Нишу, година XXV, бр. 12, Филозофски факултет, Ниш, 2012, 129-148 (ISSN 1451-5415) (УДК 811.163.41'37, 811.163.41'367.626.5) (M52)
14. Станковић, Бранимир, „Прекардинални и посткардинални временски и просторни придеви у српском и бугарском језику“, Зборник радова са конференције „Време и простор у култури Срба и Бугара“, Издателство „Славена“, Варна, 2013, 185-205 (ISBN 978-954-579-975-4) (M63)
15. Станковић, Бранимир, „Македонски јазик, југоисточните српски говори и DP/NP параметарот“, Македонски јазик LXIV, Институт за македонски јазик „Крсте Мисирков“, Скопје, 2013, 137-146 (ISSN 0025-1089) (УДК 811.163.3 811.163.41'282) (M52)
16. Станковић, Бранимир, „Униформен DP-модел за македонскиот и за српскиот јазик и за југоисточните српски говори“, Македонски јазик LXV, Институт за македонски јазик „Крсте Мисирков“, Скопје, 2014, 145-165 (ISSN 0025-1089) (УДК 811.163.3'367.623 811.163.41'367.623) (M52)
17. Станковић, Бранимир, „Евиденцијалноста како критериум за класификација на сврзниците *како/да* во српскиот и како граматичка категорија на глаголите во

- македонскиот јазик“, Зборник од XXXVIII Научна конференција на Меѓународниот семинар за македонски јазик, литература и култура, одржана на 15 и 16 јули 2010 година во Охрид, Македонија, Универзитет „Св. Кирил и Методиј“, Скопје, 2011, 143-159 (ISBN 978-9989-43-350-4) (UDK 811.163.41'36: 811.163.3'36, 811.163.3'36: 811.163.41'36) (M33)
18. Станковић, Бранимир, „Множински облици антропонима у српском језику“, Зборник радова са конференције „Име у култури Срба и Бугара“, Филозофски факултет, Ниш, 2012, 89-96 (ISBN 978-86-7379-242-2) (M63)
19. Станковић, Бранимир, „О семантичко-прагматичким аспектима шале“, *Philologia Mediana*, година II, бр. 2, Филозофски факултет, Ниш, 2010, 309-318 (ISSN 1821-3332) (M52)
20. Станковић, Бранимир, „Корелација професије и хиперкорекције код говорника српског језика“, Годишњак за српски језик Филозофског факултета у Нишу, година XXVI, бр. 14, Филозофски факултет, Ниш, 2014 (у штампи) (M52)
21. Милетић, Соња и Бранимир Станковић, „Стратегије убеђивања у дискурсу мултилевел компанија“, *Philologia Mediana*, година III, бр. 3, Филозофски факултет, Ниш, 2011, 322-328 (ISSN 1821-3332) (UDK 81'42:659) (M52)
22. Станковић, Бранимир, „Метод ERP (евоцираног потенцијала) у неуролингвистици“, „Наслеђе“, год. VII, бр. 15/2, ФИЛУМ, Крагујевац, 2010, стр. 21-30 (ISSN 1820-1768) (UDK 81:612.821) (M51)
23. Станковић, Бранимир, „Сврзниците како/да во српскиот и как/что во рускиот јазик како евиденцијални маркери во еден тип декларативни реченици и евиденцијалноста во македонскиот јазик“, Македонски јазик LXI, Институт за македонски јазик, Скопје, 2010, 196-211 (ISSN 0025-1089) (M52)

Кандидат је активно учествовао на **22 научна скупа**, укључујући и неколико престижних меѓународних конференција (OlinCo, ConSoLE, SinFonIJA). Наводимо листу **реферата**:

1. Арсенијевић, Бобан и Бранимир Станковић, „Неодређени придевски вид у одређеним окружењима“, конгрес Српски јазик, књижевност, уметност, ФИЛУМ, 2008.
2. Станковић, Бранимир, „О одређености као категорији именица у српском језику“, 1. Научни скуп младих филолога, Крагујевац 2009.
3. Arsenijević, Boban & Branimir Stanković, „Proper treatment of long vs. short form of adjectives in Serbo-Croatian“, СинФонИЈА 2, Сарајево, 2009.
4. Станковић, Бранимир, „Придевски вид у српском језику и позиција придева у номиналној фрази у романским и германским језицима“, 2. Научни скуп младих филолога, Крагујевац 2010.
5. Станковић, Бранимир, „Интерсективно значење придева *градски* у сленгу српских и бугарских урбаних говора“, конференција „Селото и градът в културата на българи и сърби“, Велико Търново, 2010.
6. Станковић, Бранимир, „Евиденцијалноста како критериум за класификација на сврзниците како/да во српскиот и како граматичка категорија на глаголите во македонскиот јазик“, XXXVIII Научна конференција на Меѓународниот семинар за македонски јазик, литература и култура, Охрид.

7. Станковић, Бранимир, „Несвршениот глаголски вид со телично значење во македонскиот и српскиот јазик“, 7-ми Научен собир на млади македонисти, Скопје, 2010.
8. Станковић, Бранимир, „Фонетско-фонолошке карактеристики изговора српског код прве и друге генерације емиграната из Кине“, Језик, књижевност, промене, Ниш, 2010.
9. Станковић, Бранимир, „Хиперкорекција код студентске популације“, конгрес Наука и савремени универзитет, Ниш, 2011.
10. Станковић, Бранимир, „Множински облици антропонима у српском језику“, Име у култури Срба и Бугара, Ниш, 2011
11. Станковић, Бранимир, „Топикот/фокусот, определителноста, специфичноста и членот во македонскиот јазик“, XXXVIII Научна конференција на XLIV Меѓународниот семинар за македонски јазик, литература и култура, 2011, Охрид.
12. Станковић, Бранимир, „Придевски вид у српском језику – наука, норма и језичка реалност“, Наука и савремени универзитет 2, Ниш, 2012.
13. Станковић, Бранимир, „Прекардинални и посткардинални временски и просторни придеви у српском и бугарском језику“, Време и простор у култури Срба и Бугара, Велико Търново, 2012.
14. Станковић, Бранимир, „*Realis* и *irrealis* употреба аориста и перфекта у српском и бугарском језику“, *Стварност и фикција*, Ниш, 2013.
15. Stanković, Branimir, „DP or NP? The Case of Serbian Southeastern Dialects and Macedonian Language“, *SinFonIJA* 6, Niš 2013.
16. Stanković, Branimir, „Arguments for a DP Analysis of Serbo-Croatian Nominal Expressions“, *OLINCO (Olomouc Linguistics Colloquium)*, Olomouc, 2013.
17. Станковић, Бранимир, „Падежни синкретизам придевских речи према структурним и инхерентним падежима у српском језику“, Наука и савремени универзитет 3, Ниш, 2013.
18. Станковић, Бранимир, „Дискурсна и дескриптивна интерпретација придева *извесни/certain* и *поменути/mentioned/mentionné* у српском, енглеском и француском језику“, конгрес Језик, књижевност, дискурс, Ниш, 2014.
19. Stanković, Branimir, „A third type of adjective modification? An evidence for DP in Serbo-Croatian?“, *OLINCO (Olomouc Linguistics Colloquium)* 2, Olomouc, 2014.
20. Stanković, Branimir & Ivana Mitić, „French Definite Article in Serbian and Albanian L2 Learners“, *Teaching Languages and Cultures*, Niš, 2014.
21. Stanković, Branimir „Serbo-Croatian short adjectives in definite contexts – Focus inside DP“, *SinFonIJA* 7, Graz, 2014.
22. Stanković, Branimir „Adjectives at the left periphery as a proof of a DP in Serbo-Croatian“, *XXIII ConSOLE*, Paris, 2015.

7. Закључак и препорука

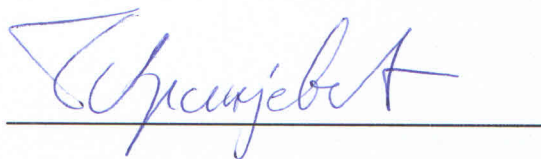
Наведени подаци и оцене **недвосмислено потврђују** да дисертација кандидата Бранимира Станковића под насловом *Синтакса и семантика одређеног и неодређеног придевског вида у српском језику* у потпуности задовољава предвиђене критеријуме и услове, односно да има висок значај у контексту актуелног стања у научној области синтаксе и семантике српског језика, и да даје висок допринос њеном даљем развоју, да је резултат оригиналног научног рада кандидата, да испуњава захтеве обима и квалитета и одговара задацима и циљевима наведеним у пријави теме, да дисертација остварује значајне научне резултате, са директним и важним импликацијама у лингвистичкој теорији и практичном примењивошћу, те да су ови резултати већ у великој мери презентовани научној јавности, али и да су

прикладни за даље презентовање. Оцењено је да је кандидат у досадашњем научном раду **остварио значајне резултате**, и да су сви ови резултати **део научне области синтаксе** и семантике савременог српског језика, те да је већи њихов део управо из домена теме написане докторске дисертације.

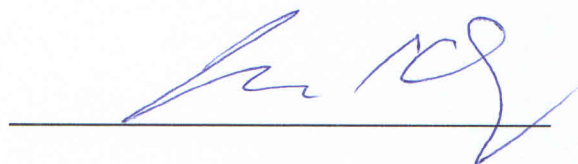
Част нам је и задовољство да ослањајући се на наведене оцене **предложимо Наставно-научном већу Филолошко-уметничког факултета Универзитета у Крагујевцу да, прихватајући позитиван извештај о урађеној докторској дисертацији, одобри кандидату Бранимиру Станковићу да приступи усменој одбрани докторске дисертације под насловом Синтакса и семантика одређеног и неодређеног придевског вида у српском језику**, пред комисијом која подноси и овај извештај.

Крагујевац, 06. 03. 2015.

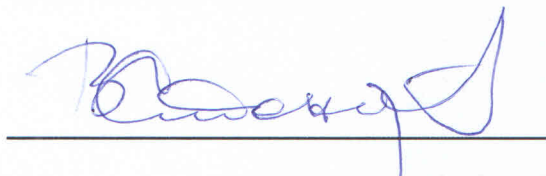
КОМИСИЈА:

др Бобан Арсенијевић,
ванредни професор Филозофског
факултета Универзитета у Нишу, ужа
научна област: *Српски језик* (у својству
ментора);

др Милош Ковачевић,
редовни професор Филолошко-
уметничког факултета Универзитета у
Крагујевцу, уже научне области:
*Савремени српски језик и Теоријске
лингвистичке дисциплине*;

др Веран Станојевић,
ванредни професор Филолошког
факултета Универзитета у Београду, ужа
научна област: *Романистика*.